

eller Bevægelse; det er saaledes aldeles uantageligt, at de urolige Optrin paa St. Croix skulle være nogen umiddelbar Følge deraf, saameget mindre, naar man henseer til dens afsondrede Vælgelighed, og til det lidet Samqvem, den har med hine Der.

Forøvrigt kunne vi ved denne Leilighed ikke undlade at bemærke, at den militaire Styrke var efterhaanden bleven formindstet til henimod det Halve af, hvad den tidligere havde været, og at Militien var bleven ucomplet og ineffektiv, hvilket jo ogsaa var en Følge af Regjeringens Foranstaltning; og at det skete netop i et Tidspunkt, da man iværksatte de til Emancipationen ledende Foranstaltninger, gjorde det ikke usandsynligt, at jo de Ufries Utaalmodighed efter en fuldkommen Ophævelse af Slaveriet var opvakt.

Man kan altsaa heller ikke fra denne Side betragtet finde nogen Grund til at nægte Slaveeierne Ret til fuldkommen Erstatning.

Vi mene, at vi have godtgjort til fuldeste Evidens, og saavidt som saadant efter Sagens Natur lader sig gjøre, at det ikke var Begivenhederne, der foregik paa andre vestindiske Der, som de urolige Optrin paa St. Croix skyldes deres Tilværelse; ligeledes mene vi at have godtgjort, at den Slutning, at Slaveeierne efter Tingenes Gang maatte have været belavede paa at miste deres Negre uden Beslag, ingenlunde er grundet.

Hvorledes lader den Slutning sig forene med hvad vi i det Foregaaende have udhævet? Hvorledes lader den sig forene med mange andre Data, som man ikke har berørt, men hvoraf vi dog til Sagens Belysning ville nævne nogle, t. Ex.:

1. General-Gouverneurens forfattede og af Hans Majestæt Kongen under 10de April 1830 approberede Plan til en forbedret og mere bestemt Organisation af de Friscoleerte, hvorefter ingen Slave maatte emanciperes uden imod Deponering af en Sum af 200 til 800 Rd. d. v. Cour. til Landkassen.
2. Kong Frederik den Sjettes Erklæring om, at Slave-Eiendom er, ligesom anden Eien-

dom, hellig og ukrænkelig, ledsaget med Befaling til General-Gouverneuren om, at udlevere nogle borttrømte engelske Slaver til deres Eiere, naaget de ei af deres Regjering reklameredes, hvorom i sin Tid i Avisen blev offentliggjort en Beskæftigelse, dateret 18de Juni 1833, hvoraf Gjenpart vedlægges.

3. Den af Kongen gjorte Indskrænkning i Approbationen af General-Gouvernementets Placat af 7de Mai 1838, hvorefter det ikke skal paaligge Slaveeieren som nogen Forpligtelse at betale den af hans Slaver, som er Driver eller Formand for Plantagearbeidet, en Piafter maanedlig Løn. Her er en klar Anerkjendelse fra Lovgiverens Side af Herrens Ret til uden Betaling at fordre sin Slaves Tjeneste.
4. Forordning af 1ste Mai 1840 § 4, hvorved det tilstaaes en Slave at friskjæbe sig, imod at han betaler sin Verdi, der fastsættes ved lovlig Burdering, saaledes at Herren derved bliver skadesløs efter den Nytte, som han kunde have af sin Ufri, saaledes lyde Lovens Ord.

Hvorledes skulde nu efter en saadan klar Udtalelse fra Lovgiverens Side den Tanke kunne have gjort sig gjældende, at Regjeringen ikke desto mindre havde ifinde at ophæve Slaveriet uden at give Eieren Erstatning?

Saadan Tanke vilde forudsætte, at man tvivlede om Kongens Ord! Men saadan Forudsætning kunde aldrig sætte Rod blandt hans loyale Undersaatter paa de vestindiske Der.

Naar der fremdeles i Bemærkningen til Lovudkastet debiteres som en Grund til Erstatnings Berøvelse: „at Planterne istedetfor en i det Hele vel disponeret Arbeidsstamme, saavel forinden Emancipationen som ogsaa senere efter denne, sandsynligviis vilde under en fortsat Ufriheds-Tilstand have havt at tjæmpe imod en uwillig, hændligstemt Slavebefolkning“, saa kunne vi ei heller deri være enige. Ligesaa vel disponeret som Arbeidsstammen var inden denne Omvæltning af de